

Alles wat er is

Camilla Buijs

In een holletje in de grond woonde de muis. Elke dag beklom de muis de heuvel naast zijn huis en keek naar beneden. Vanaf daarboven kon hij alles zien: de vijver waar de eend woonde, het pad waar hij altijd ging wandelen en het beukenbosje naast zijn holletje. Op een avond zat de muis op de heuvel en keek hoe de zon de hemel in brand zette voordat zij achter de horizon zou verdwijnen. Plotseling overkwam hem een gevoel van weemoed. Is dit alles wat er is? vroeg hij zich af. Hij probeerde van alles om het gevoel van zich af te schudden. Hij las zijn favoriete boek, nam een extra groot stuk kaas, maar de vraag bleef aan hem knagen. Uiteindelijk vroeg hij het aan zijn buurman de krekel.

“Goedemorgen krekel, is dit alles wat er is?”

“Och, muis, waarom zou je dat willen weten. Wat moet je nou met alles? Dat past toch helemaal niet in dat kleine holletje van je.”

Daar had de krekel natuurlijk gelijk in. De muis besloot de vraag te vergeten, maar hij kwam erachter dat hij helemaal niet wist hoe dat moest, iets vergeten. Op een dag liep de muis door het beukenbos te piekeren toen hij de rat tegenkwam.

“Hoi rat. Waar ga je heen?”

“Naar de grote stad.”

De grote stad! Die kon de muis helemaal niet zien vanaf de heuvel naast zijn huis.

“Mag ik mee?”

De rat haalde zijn schouders op. “Best.”

Zo gezegd, zo gedaan en na een flinke wandeling kwamen de rat en de muis aan in de grote stad. De muis strekte zijn nek en keek omhoog naar de toppen van de torens, nog hoger dan de bomen in het beukenbos.

“Rat?” vroeg de muis. “Is dit alles wat er is?”

Maar de rat was er al vandoor gegaan. De kleine muis was nu helemaal alleen in de grote stad. Hij besloot de hoogste toren te beklimmen. Vanaf daar zou hij vast een goed uitzicht hebben. De muis klom naar de top van de hoogste toren en tuurde naar beneden. Overal waar hij keek zag hij dieren lopen, maar het waren er teveel om te tellen en ze waren te klein om gezichten te herkennen. Bovenin de toren zat de kraai achter een groot bureau.

“Mag ik iets vragen?” vroeg de muis.

“Alleen korte vragen, ik heb het druk. Ik krijg zo bezoek,” antwoordde de kraai, met zijn blik strak op de deur gericht.

“Is dit alles wat er is?”

“Dit is lang niet alles, er is altijd meer.”

“Hoeveel meer?”

“Oneindig veel meer. En nu heb ik geen tijd meer. Ik heb het druk, ik krijg zo bezoek.”

De muis klom weer naar beneden en de kraai wachtte nog steeds op zijn bezoek.

De muis liep doelloos mee met de massa dieren door de stad. Plotseling botste de muis op tegen de meeuw.

“Sorry muis! Maar ik heb haast!” krijste de meeuw.

“Wacht! Meeuw, waar ga je heen?” De muis haastte zich achter de meeuw aan.

“Ik ga naar de oceaan, daar ben ik echt vrij.” mijmerde de meeuw.

“Echt vrij? Hoe voelt dat?” vroeg de muis zich af.

“Ik kan je wel een lift geven, spring maar achterop!”

En zo vlogen de meeuw en de muis samen naar de oceaan. Al van veraf zagen ze de oceaan schitteren en glinsteren in de zon.

“Ruik je de oceaan al?” vroeg de meeuw.

De muis proefde de zoute zeewind op zijn tong. “Is dit alles wat er is?” riep hij tegen de wind in.

“Alles? Nee, dit is alles. Houd je goed vast, muis!”

Toen stortte de meeuw zich richting de oceaan. De muis durfde niet te kijken. Ze zouden zo te pletter vallen op het water. De muis klampte zich vast aan de nek van de meeuw. Plons. Even waren ze onder water, toen vlogen ze weer boven de golven. De meeuw had een spartelende vis in zijn snavel. Ze landden op het strand en de muis stapte voorzichtig van de rug van de meeuw. Hij voelde zich een beetje draaierig.

“Dat was fantastisch!” krijste de meeuw en slokte de vis naar binnen.

De muis liet zich trillend in het warme zand vallen. Hij was helemaal doorweekt, van zijn snuit tot aan zijn pootjes.

“I-i-iss d-d-it-t al-l-les-s-s?” bibberde de muis.

“Wat wil je nog meer? Zon, zee, zand en een lekker vers visje. Nou, ik moet er weer vandoor. Tot ziens, muis!” En de meeuw zette zich af en vloog krijsend richting de horizon, tot waar de zee en lucht één leken te worden.

Grote golven stortten zich op het strand en brachten allemaal vreemde dingen mee. De muis vond een oude schoen, een grote schelp waarin hij de golven kon horen als hij hem tegen zijn oor aanhield en een fles met een brief in een vreemde taal die hij niet kon lezen. Hij vroeg zich af waar al deze dingen vandaan kwamen, maar er was in de verste verte geen land te zien.

De muis besloot om om de oceaan heen te lopen. Thuis maakte hij regelmatig een wandeling rond de vijver, dus dit zou hem ook wel lukken. En de muis begon met lopen. Hij liep en liep, totdat hij in de woestijn kwam.

De woestijn was leeg. Dagenlang liep de muis over de droge vlakte zonder ook maar iemand tegen te komen. De zon brandde op zijn kop en zijn mond was droog, alsof hij een hap zand had genomen. Zou dit dan alles zijn? De muis kwam steeds moeizamer vooruit. Wat was het heet. Hij dacht aan de krekel. Zijn oude buurman had gelijk gehad. Wat moest hij met alles? Alles was zo ontzettend groot en hij was maar een kleine muis. De muis liet zich op zijn rug in het hete zand vallen. Hier blijf ik liggen, ik kom niet meer overeind, dacht hij en sloot zijn ogen.

“Hallo? Is daar iemand?”

De muis opende zijn ogen. Had hij daar iemand horen roepen? Het was donker geworden en boven hem fonkelden ontelbaar veel sterren. Zoveel had de muis er nog nooit gezien.

“Hallo!” Uit een holletje in het zand kwam de hagedis tevoorschijn. “Wat doe jij hier?” vroeg hij.

“Ik denk dat ik verdwaald ben,” antwoordde de muis en kwam overeind. De hagedis bood hem een glas water aan en de muis goot het gulzig naar binnen. Nadat hij een beetje opgeknapt was, vroeg hij aan de hagedis: “Hoeveel sterren zijn er in de hemel?”

“Och, muis, ik heb ze nooit geteld, maar ik denk dat het er net zoveel zijn als dat er zandkorrels liggen in de woestijn,” antwoordde de hagedis.

Zoveel sterren, de muis voelde zich oneindig klein.

“Ik was op zoek naar alles, maar nu ben ik hier in de woestijn en hier is helemaal niets,” verzuchtte de muis.

“Hoe bedoel je, er is hier niets? Er zijn net zoveel zandkorrels als dat er sterren zijn en we zijn hier nu samen. Samen is niet niets.”

De muis dacht aan al die keren dat hij samen met de krekel was gaan wandelen. Of met de eend tikkertje had gespeeld.

“Hagedis, ik denk dat ik maar weer eens terug naar huis moet gaan,” zei de muis. “Weet jij welke kant ik op moet?”

De hagedis wees op een hele hoge berg, aan de rand van de woestijn. “Zie je die berg? Dat is de hoogste berg. Vanaf daar kun je alles zien.”

De muis ging op weg en de hagedis zwaaide de muis uit, totdat hij verdwenen was in de verte.

De muis beklom de hoogste berg en toen hij op de top gekomen was, kon hij inderdaad alles zien. Hij zag de hoge torens van de stad en de woestijn en in de verte zag hij de oceaan. En hij zag nog meer: bossen met bomen die nog hoger waren dan de torens van de stad en woestijnen van groen gras en oceanen van ijs. Hoog in de lucht fonkelden de sterren, net zoveel als dat er zand was in de woestijn. Een als de muis heel goed keek, zag hij de vijver waar de eend woonde, het pad waar hij altijd ging wandelen en het beukenbosje naast zijn huisje.

Boven op de berg woonde een oude wijze uil die alles had gezien.

“Is dit alles wat er is?” vroeg de muis.

“Ja,” antwoordde de uil.

De muis keek naar alle plekken die hij gezien had en alle plekken die hij niet gezien had. “Dat is echt heel veel.” De muis ging weer op weg naar huis en hij keek niet één keer om.